

To in ono.

Naše slike. Estera, slavna hči zaslužjenega judovskega naroda, soproga perzijskega kralja Kserksa I. (485 – 465 pred Krist.), stoji pred nami v sliki na strani 653. Umetnik jo je naslikal v trenutku, ko jo peljejo h kralju, ki je bil zavrzel kraljico Vasti in si iskal druge soproge. „Ko je prišla vrsta na Estero“, pripoveduje sveto pismo, „naj gre h kralju, ni zahtevala nobenega lišpa. Peljali so jo torej h kralju Asveru (Kserksu) deseti mesec, ki se imenuje Tebet, sedmo leto njegove vlade. In kralju je bila všeč in našla je dopadenje in milost pred njim, bolj nego vse žene, in jej je posadil krono na glavo in jo povzdignil za kraljico“ — Zagorje ob Savi (str. 685) je kraj s 650 prebivavci, 276 m nad morjem. Tu je bogat rudnik, iz katerega se koplje rjavi premog. Zaradi premoga je tu pripraven kraj za tovarne. Že začetkom prošlega stoletja je bila v Zagorju livarna za steklo. Tamošnji premog ima v sto delih 2 do 4 dele pepela in 17 do 20 delov vode. Kakor znano, sega tukajšnji premogokop daleč na Štajersko. Zagorje je bilo pa znano že prej, nego je stekla mimo njega „južna železnica“. Ladje, ki so vozile blago iz Ljubljane na Hrvaško in Srbsko, so se tu ustavljale. Tukaj so menjavali brodniki vole, ki so vlekli ladje po Savi navzgor. Pot za vole se še sedaj vidi ob bregu. To je bilo veselo življenje po gostilnah takrat! Brodarji so imeli denar . . . Zdaj pa piha hlapon mimo, in nobene ladje ni nikjer. Ljudstvo pa išče v tovarnah in podzemskih jamah vsakdanjega kruha. — „Šk o f o v i m z a v o d o m“ (str. 700.) na prijaznem šentviškem polju je blagoslovil njih ustanovnik, ljubljanski knez in škof, ogelni kamen dné 16. mal. srpana letošnjega leta. V lepem poslopju bo cela gimnazija s konviktom. Želimo božjega blagoslova temu velikemu in koristnemu podjetju! — „Jubilejni most cesarja Franca Jožefa I.“ (str. 701.) v Ljubljani se je slovesno otvoril in blagoslovil dné 4. vinotoka letošnjega leta. Zgradba je iz betona, pač eno prvih del te vrste, ker doslej se je beton rabil le bolj za oboke pri cerkvah (n. pr. v Št. Vidu, v Črnučah itd.) Nekaj novega je tudi to, da so mu izkušali dati nekako „secesionistično“ zunanost, kar se vidi na raznih okraskih, zlasti na štirih zmajih, ob straneh in na napisih. Zgradba je stala okoli 270.000 K. To je zdaj najlepši most v Ljubljani.

† *Dr. Lenart Klofutar* je umrl v Ljubljani dné 26. vinotoka v visoki starosti 82 let. Rojen v Trziču 6. listopada 1819, je bil v mašnika posvečen l. 1843. Doktorat iz bogoslovja je naredil na Dunaju. Dveinštirideset let je bil v Ljubljani profesor biblične eksegeze. Izdal je več knjig eksegetične vsebine. Njegovi „Commentarii“ k raznim knjigam nove

zaveze so mu pridobili spoštovano ime med bogoslovci in so se vpeljali v raznih semeniščih, tudi v inozemstvu, kot učne knjige. Slovensko je spisal „Svete listne bukve“. Bil je trinajst let prošt ljubljanskega stolnega kapitola in do smrti naučni vodja bogoslovja, odlikovan od cerkvene in svetne oblasti.

† *Jakob Alešovec.* Smrt je rešila žalostnega življenja moža, ki je drugim naredil marsikatero veselo uro s svojim dovtipnim peresom. Jakob Alešovec je umrl v deželni bolnišnici dné 17. vinotoka t. l. Rojen je bil l. 1842. na Škaručini pri Vodichah. Izmed njegovih spisov so se zelo priljubile knjige: „Kako sem se jaz likal?“, „Ne v Ameriko!“, „Jama nad Dobrušo“, „Ljubljanske slike“, posebno rado pa je bralo naše občinstvo njegovega „Brenčeljna“. To je bil najboljši humoristični list, kar smo jih še imeli. Alešovec je pisal mnogo tudi za „Novice“ in za „Slovenca“, ter dobro prevedel več iger za slovensko gledališče. Dokler je deloval v slovstvu, je bil značajan mož; pisal je sicer res prav po „brenčeljsko“, a z najboljšim namenom, neustrašeno in često prav duhovito. Žal, da se je pozneje zanemiril. Vid mu je začel pešati, in nekaj let je bil popolnoma slep. Prijatelji iz prejšnjih let so ga živili in mu izkušali lajšati trdo usodo. Zdaj je rešen bede, katere si je bil pač mnogo sam kriv, eden najpopularnejših slovenskih literatov.

Milan Kresić je slavil v Zagrebu te dni svojo petindvajsetletnico kot tajnik trgovske in obrtne zbornice v Zagrebu. Rodil se je 23. kimavca l. 1844. v Karlovcu. Za strokovno trgovsko in obrtno slovstvo ima velike zasluge. Statistični izkazi zagrebške zbornice so njegovo delo, kakor tudi izvestja o raznih razstavah. Na hrvaški jezik je preložil šest knjig raznih francoskih ekonomistov, med njimi Yves Guyotovo knjigo „Okruštvo socialističko“, zaradi katere je imel dolge polemike s hrvaško socialno demokracijo. L. 1875. je urejeval prve hrvaške trgovske novine „Trgovački list“, a od l. 1894. do 1896. zborničino glasilo „Obrtnik“, ki se je l. 1897. izpremenil v „Trgovački i obrtni svet“. Čez sedemnajst let je bil profesor na trgovski zborni šoli, potem štiri leta na kr. višji trgovski šoli v Zagrebu; nekaj časa je bil tvorniški nadzornik; še sedaj deluje kot sodni veščak v trgovskih knjigah in tolmač tujih jezikov, ter je ugleden član ravnateljstva pri raznih denarnih zavodih.

Hrvaški modernisti nimajo sreče. Njihovi listi imajo kratko življenje. Preminula je „Mladost“, prenehala sta „Salon“ in „Novo Svjetlo“, a zdaj se je ustavil tudi „Život“, ki je bil najodločnejši pojav hrvaške „moderne“.